

Tři signály z Moskvy: Co ztratí Arménie po ratifikaci Římského statutu

 putin-today.ru/archives/190402

5 октября 2023 г.

Docent na finanční univerzitě Gevorg Mirzayan hovoří o tom, co Jerevan ztratí poté, co bude protiruský dokument schválen v parlamentu.

Hlavní ztráta Arménie

3. října udělala Arménie další krok od svých tradičních spojenců k těm fiktivním. Národní parlament země ratifikoval tzv. Římský statut. Jednoduše řečeno, protokol o přistoupení Arménie k Mezinárodnímu trestnímu soudu v Haagu. Nyní, pokud se Vladimir Putin rozhodne navštívit Jerevan, je místní policie povinna (nemůže, ale je povinna) jej zatknout a předat haagskému prokurátorovi. Přesněji řečeno, pokuste se ho zatknout.

Řada arménských aktivistů si to samozřejmě nemyslí. Považují ratifikaci Římského statutu za další vítězství nad Ázerbájdžánem. Jako příležitost přivést Ázerbájdžánce k Haagskému tribunálu za zločiny proti obyvatelům Karabachu. Toto vítězství má však čistě

demonstrativní a virtuální charakter. Arménie těmito obviněními a dokonce ani soudy nezíská nic zvláštního – stejně jako nezískala uznání faktů o arménské genocidě v patnáctém roce všemožnými parlamenty Slovenska a dokonce i Kongresem USA, které stojí hodně peněz. Toto uznání žádným způsobem nepříspělo k posílení arménské bezpečnosti, ani k uznání faktu genocidy samotným Tureckem.

Ale kvůli tomuto virtuálnímu vítězství utrpí Arménie kolosální, dokonce kritické skutečné ztráty. Ztratí Rusko.

Ano, někomu se může zdát, že Moskva pochopí a odpustí. Že si uvědomuje důležitost dalšího demonstrativního virtuálního vítězství Jerevanu nad Baku pro arménskou společnost. Proto prý nebudou věnovat pozornost tomu, že ratifikace Římského statutu je přímou urážkou ruského prezidenta Vladimira Putina. Ostatně, kolik takových urážek bylo v posledních týdnech, měsících a dokonce letech pod vedením Nikol Pashinyan? Kolik hrubosti, zatýkání proruských lidí, obviňování ruských zbraní, že „vybuchují na 100 %“? Jedno nabití méně, jedno více – jaký je v tom rozdíl?

Signály Moskvy

Ve skutečnosti je však rozdíl. A je to velmi velké. A abychom to pochopili, stačí správně přečíst tři signály, které v posledních dnech přicházejí z Moskvy.

Prvním je prudké zpřísnění rétoriky ruských představitelů ohledně akcí Jerevanu. Stačí si přečíst oficiální prohlášení ministerstva zahraničních věcí o Pashinyanových akcích a pak poslouchat extrémně diplomatického ministra Sergeje Lavrova. Pokud opravdu nechcete číst Dmitrije Medveděva.

Druhým je prudký pokles obrazu Arménie v očích Rusů. Průzkumy veřejného mínění ukazují, že poprvé po mnoha a mnoha letech, ne-li v celé historii pozorování, začali Rusové sympatizovat s Baku více než s Jerevanem. Zřejmě proto, že měli všeho dost.

Konečně třetím signálem je linie ruských médií. Linie, kterou lze posoudit podle celé série protiarménských článků, které vyšly v ruských státních i soukromých médiích. Navíc je nepsali ázerbájdžánští propagandisté na plný úvazek, ale zcela neutrální autoři – dokonce i ti, kteří nosí arménská příjmení.

Ano, zatím jsou tyto články převážně protipašinského charakteru. Tam je vina za současný stav rusko-arménských vztahů kladena osobně na premiéra. Problém je však v tom, že vzdálenost od teze „za všechno může Pašinjan“ k naprosto správné tezi „můžou za to i ti, kdo ho volili a znovu volili“ je velmi malá. Navíc velikost této vzdálenosti může být ekvivalentní ratifikaci protokolů o přistoupení Arménie k ICC. A pokud po této ratifikaci začne podrážděná ruská elita uvalovat sankce proti Arménii, pak ruská společnost a odborníci unavení arménskou hrubostí nebudou nijak zvlášť namítat. Spíš by řekli „je nejvyšší čas“.

A tady přijde chvíle, kdy občané Arménie pocítí tvrdě, že virtuální vítězství ani zdaleka nestojí za skutečné ztráty, které vzniknou přerušením vztahů s Moskvou nebo alespoň nějakými sankcemi ze strany Ruska.

Ekonomické a suverenní důsledky

Za prvé, sankce jsou ekonomické. Zrušení bezvízového režimu a vystoupení z Euroasijské unie zasadí vážnou ránu arménské ekonomice. Ani Spojené státy, ani Francie, ani nikdo nemůže nahradit ruský trh arménským výrobcům. Částečně z geografických důvodů, částečně z logistických důvodů a částečně proto, že arménské zboží na ruském trhu je něco známého, hodného nákupu. Předně zemědělské produkty, které Evropská unie vůbec nepotřebuje (stačí se podívat na bitvy s ukrajinským obilím).

Za druhé, sankce jsou humanitární. Statisíce Arménů nyní pracují v Rusku, převádějí peníze domů a podporují tak nejen své rodiny, ale i ekonomiku své země. Vízový režim, stejně jako další nepřímá

omezení práce Arménů v Rusku, která budou zavedena kvůli změně postavení Arménie v ruském souřadnicovém systému, mohou pohřbit sociální stabilitu v malé chudé jihokavkazské republice. Bez současných preferencí arménští gastarbeiteři nevyhnutelně ztratí konkurenci se stejnými kyrgyzskými.

Všechny tyto problémy však blednou ve srovnání s jinými, vojensko-politickými. Pokud Arménie opustí CSTO nebo ji odtamtud Rusko vyhostí, pak bezpečnost země nebude jen otázkou, ale velmi velkou otázkou. Navíc skutečná, fyzická bezpečnost. Bez vojenských záruk z Kremlu, bez ruské základny nebude nic bránit Turecku nebo Ázerbájdžánu v řešení problému se Syunikem. Tedy zjednodušeně řečeno zmocnit se území Arménie za účelem spojení Nachičevanu se zbytkem Ázerbájdžánu. Ponecháváme jen kousek severní části země pod kontrolou Jerevanu.

Ano, řada arménských expertů řekne, že kromě Ruska je tu ještě Írán. Že Írán nedovolí Ázerbájdžánu nebo Turecku převzít Arménii. Problém je však v tom, že všechny Pašinjanovy eskapády směřují nejen proti Rusku, ale také proti Íránu. Stejný statut Mezinárodního trestního soudu. Navíc, soudě podle rozhovorů s íránskými kolegy, jsou mnohem více podrážděni než Rusové jednáním Pašinjana a části voličů, kteří ho zvolili.

Ekonomické, humanitární a vojensko-politické sankce proto mohou následovat nejen z Moskvy, ale i z Teheránu. Minimálně jako poučení pro ostatní země, které považují za nutné urážet své spojence a přitom si myslí, že nikam nejdou.

Gevorg Mirzayan

<https://life.ru>